

Nincs egyszerű hegy



ÚTBAN A GROSSGLOCKNER FELÉ

Régen jártunk utoljára a Magas-Tauern hegyei között, ezért a távolabbi utak mellett egy kelet-tiroli kirándulást is beiktattunk nyári programunkba. Elsősorban a Grossglockner megmászását tűztük ki célul, de kezdő túratársunkra tekintettel a kisebb technikai nehézséget jelentő Grossvenedigert is terveztük.

Főhadiszállásnak Matriei kempingjét választottuk, ahonnan mindkét csúcs egyszerűen megközelíthető. Bemelegítésként két könnyű kétezerre kapaszkodtunk fel, bár igazán könnyűnek csak a Kreuzkögele (2744 m) bizonyult, mert másnap már 2500 méter felett ködben és hóviharban túráztunk. Az időjárás szerencsére újabb egy nap elteltével számottevően javult, így el is indultunk Matrier Tauernhaus parkolójába, majd innen a Grossvenediger felé.

Az út hosszan követi a völgyet, majd meredeken emelkedik a csúcs alatti menedékházak irányába. Csapatunk élén kezdő, de már nem fiatal, magas vérnyomásra gyógyszerrel szedő túratársunk haladt, a tempót is ő diktálta. Alig tettünk meg néhány száz méter szintemelkedést, amikor minden bevezető tünet nélkül hirtelen, eszméletét veszítve előrebukott. Légzése felületessé vált, arcán súlyos keringési zavarra utaló bőrelszíneződés alakult ki, ingerekre nem reagált. Stabil oldalfekvésbe helyeztük, majd egy örökkévalóságnak tűnő fél óra alatt sikerült állapotát stabilizálni. Szerencsére semmilyen maradványtünet nem alakult ki, ezért az eredménytelen segítségkéréssel felhagytunk, és elindultunk a „sérülttel” a völgy felé.

A sikeres mentést követő napon a beteg a kempingben maradt, mi pedig az esős-

havas időjárás ellenére újra nekivágtunk az útnak. A parkolótól a hegy lábáig vezető, autóforgalom elől lezárt utat semmi kedvünk nem volt harmadjára is végiggyalogolni, ezért felszálltunk egy szekérre. Sokkal gyorsabban így sem haladtunk, viszont a friss hegyi levegőt sem tudtuk élvezni. Legközelebb meredek úton nem ülök ló mögé, az már biztos!

A túra alsó szakaszán gyorsan túljutottunk, de egyre nagyobb aggodalommal figyeltük a ködbe burkolózó hegyet. 2200 méter felett mindent hó borított, és már a Neue Prager Hütte előtt fel kellett venni a kamáslit és a hágóvasat. A ház felé vezető ösvényen itt-ott még felsejlettek a régebbi lábnyomok, de gyakran beszakadt alattunk a hó, amibe egyszer derékig süllyedtem. A 2003-as igen meleg nyáron az Alpokban 3000 méter alatt alig láttunk havat, most pedig már a menedékház megközelítése is extrém túrának bizonyult.



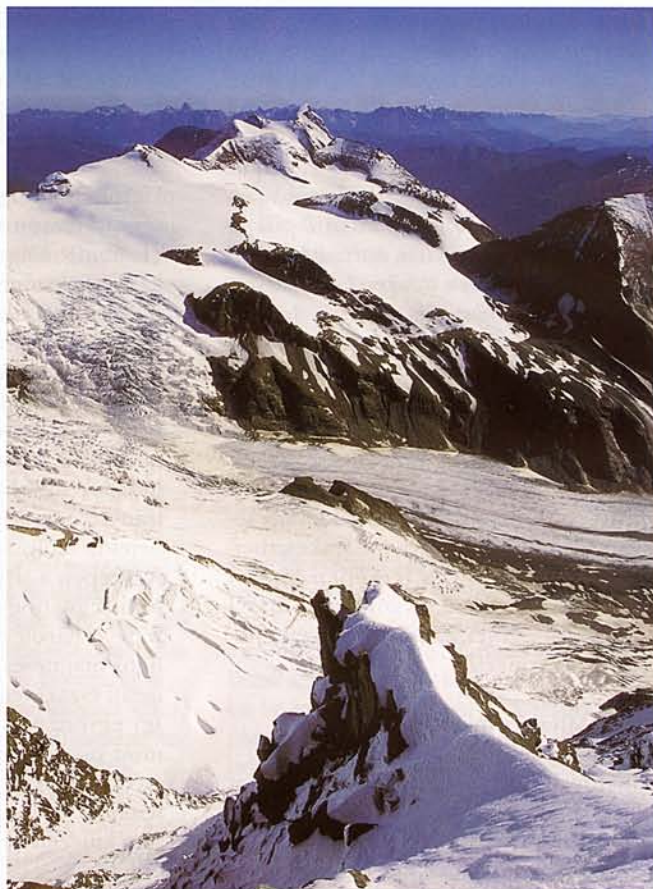
NÁNDOR A CSÚCSKERESZTEN

A Hütte fölött még közel ezer méter szintemelkedés és szűz hó várt volna ránk. Tanakodtunk, fárasszuk-e magunkat, vagy várjuk meg a kempingben a jó időt, és induljunk inkább a Glocknerre. Végül úgy döntöttünk, visszafordulunk. A „könnyű” csúcs másodszor is kifogott rajtunk.

Két nap múlva váratlanul kisütött a nap. Gyorsan összepakoltunk, így is dél lett, mire elindultunk, immár a Grossglockner felé. Eredetileg Heiligenblut irányából, a Pasterzen-gleccseren át terveztem a csúcsmászást, de az elmúlt napok havazása miatt a inkább Lucknerhaus felől vezető utat választottuk. A késői indulás ellenére délután ötre megérkeztünk a János főhercegről elnevezett Erzherzog-Johann Hütébe, ami Ausztria legmagasabban épült menedékháza. Végig ragyogó napsütésben haladtunk, de mire a Hütte előtt a



SZIKLAKÁPOLNA (MATREIER TAUERNHAUS FŐLÖTT)



LÁTKÉP A GROSSGLOCKNERRŐL

teafőzést befejeztem, már újra szakadt a hó. A másnapi csúcsmászásról szinte lemondva tértünk nyugovóra.

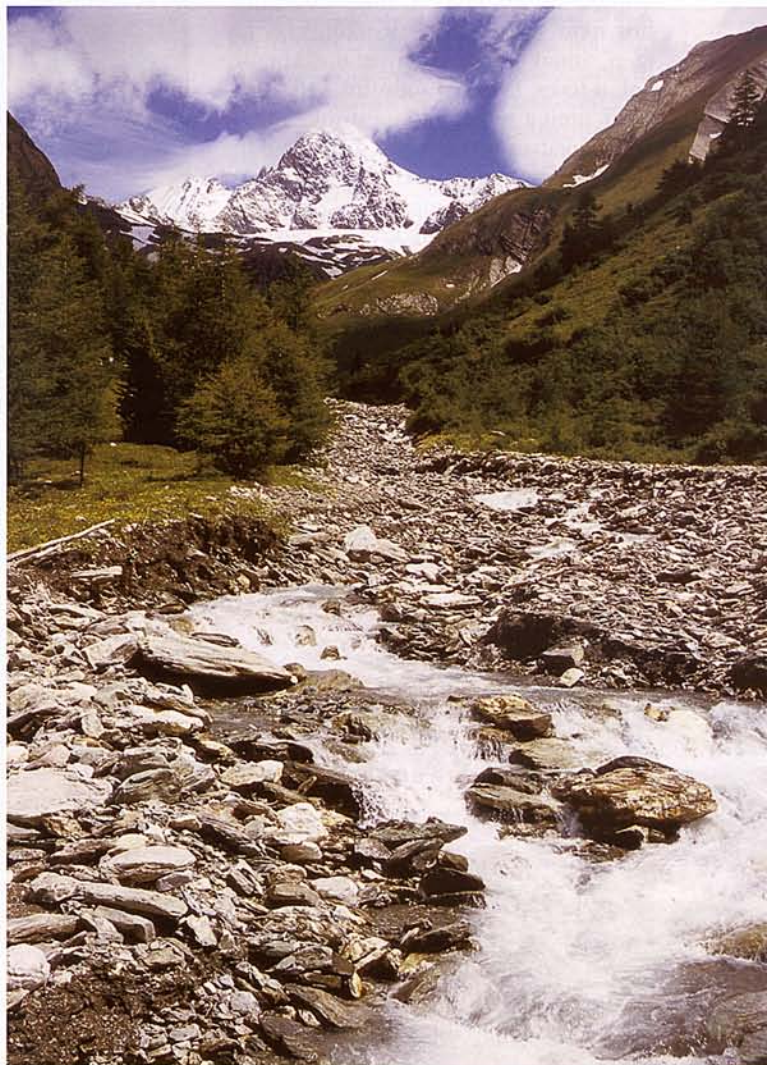
Reggel újra vakító napsütésre ébredtünk, és a közös hálóterem különböző nemzetiségű lakóit szinte fel kellett rázni, mert alig hittek, hogy készülhetünk a csúcsra. Már fél nyolc volt, amikor elindultunk, mégis alig haladt valaki előttünk. A 3541 méteren fekvő házból kényelmes sétával és rövid mászással kilencre elértük a 3798 méteres csúcsot, Ausztria tetejét. A frissen esett hó a napsütés hatására hamar olvadásnak indult, ami nekünk már csak lefelé jelentett némi nehézséget, de a legtöbb mászó még csak akkor igyekezett a csúcsra. Hamar visszaértünk a menedékházba, ahol nem sokat időztünk, felvettük a csomagokat, és indultunk tovább Lucknerhausba. A gleccserről visszatekintve már nem láttuk a csúcsot, az egész hegyet hatalmas felhő vette körül. Végre szerencsénk volt az időjárás! A Grossglockner kárpótolt az elmúlt napok viszontagságaiért.

Ekkor még nem sejtettük, hogy néhány nap múlva úgy fogunk visszagondolni az Alpokban átélt havas-szeles napokra, mint egy mediterrán élményfürdőre. De a Kaukázus és az Elbrusz-mászás már egy másik történet.

Makleit László



PILLANATNYI JÓ IDŐ A GROSSVENEDIGER KÖRNYÉKÉN



A GROSSGLOCKNER LÁTKÉPE A VÖLGYBŐL